

JANUSZ BIESZK

SŁOWIAŃSCY
KRÓLOWIE
LECHII

POLSKA STAROŻYTNA

BELLONA

SŁOWIAŃSCY
KRÓLOWIE
LECHII

JANUSZ BIESZK

SŁOWIAŃSCY
KRÓLOWIE
LECHII

POLSKA STAROŻYTNA

BELLONA
Warszawa

Niniejsza płyta marmurowa z dedykacją cofa oficjalną historię Polski o tysiąc lat, do I wieku p.n.e., kiedy urodził się król Awiłło Leszek.

CAVILLIO LESCHO
TI CLAVDIVS BVCCIO
COLVMBARIA IIII OLL VIII
SE VIVO A SOLO AD
FASTIGIVM MANCIPIO
DEDIT

Dedykacja na marmurowej płycie z I wieku n.e. z grobowca lechickiego króla Awiłła Leszka, ufundowanego mu jeszcze za życia przez cesarza rzymskiego Tyberiusza Klaudiusza, panującego w latach 14–37 n.e.:

Na pożegnanie*
„Awiłłowi Leszkowi, Tyberyusz Klaudyusz
grób ten z czterma framugami, na ośm
urn popielnych, jeszcze za życia, jemu jedynie,
dla zaszczytu, na zupełną własność oddał”.

(Tłumaczył z języka łacińskiego
Tadeusz Wolański w 1843 roku)

Powyzszą płytę nagrobną autor odkrył w kwietniu 2014 roku we włoskim muzeum – pod numerem katalogu:

Museo del Lapidario di Urbino, Italia
É riferito da: Scheda RA: 11-00014883
Identificatore work 92778

Jej zdjęcie jest w Internecie pod: c avillio lescho iscrizione funeraria (autor nie otrzymał zgody na publikację zdjęcia.

(patrz rozdział IV, pkt 1, król Awiłło Leszek IV, Uznany).

---

* T. Wolański nie zidentyfikował początkowej litery C, która według włoskich naukowców oznaczała C(AIO), czyli „Na pożegnanie”, co należy dodać (Raphaelis Fabretti i C Avillio Lescho – patrz bibliografia).

Pamięci Starożytnej Lechickiej Historii

Naszą Starożytną Historię Lechii czyli Polski
My Polacy, Ariowie-Słowianie, powinniśmy
Odkryć na nowo sobie, jak i światu oraz
Poznać ją i Zrozumieć, a także
Poczuć głęboko w naszych Sercach i
Nie dać jej sobie odebrać, jak również
Dalej niestrudzenie badać oraz
Przywracać Społeczeństwu!

Autor

„Bóg nie może zmieniać przeszłości
ale historycy mogą”.

Samuel Butler

„Naród bez znajomości swojej historii, pochodzenia
i kultury, jest jak drzewo bez korzeni”.

Marcus Garvey

„Jeżeli dłużej na to zezwolimy, i obojętnym patrzeć
będziemy okiem na to znieważenie dziejów
starożytnych naszego narodu; utracimy na koniec
całkowicie historią narodową, a nowi dziejopisowie
w siebie tylko nam wierzyć rozkażą”.

Tadeusz Wolański

„Szlachetnym tylko i wiernym rodzinnej ziemi mojej Braciom
– nie zaś tym, którzy z uszczerbkiem Ojczyzny obcym zaprzędali swą
uczoność, myśli, uczucia, słowem całą osobistość swoją, poświęcam”.

Ignacy Pietraszewski

„Lechitami, Lechami, Lachami, cały Naród i Królestwo nazywano,
a Polanami, Polakami – plemię jedno.

Lechitowie, nazwisko od Lecha – Króla dawniejszego wzięli”.

Kronikarze, m.in.: Prokosz, Nestor, Boguła, Baszko

„W podobny trop nie jeden z naszych dziś mędrków zabłądził,
ogłaszając staropoważne ludu tradycje o Lechach i Leszkach, Polaku
i Krakach, Wandzie i Popielach, za wierutne bajki; chociaż odkryte
ich niektóre monety i grobowe pomniki, z gruzów ubiegłych wieków
przekonywającym do nas przemawiają głosem!”.

Tadeusz Wolański

Spis treści

Przedmowa.....	13
Rozdział I	
Pochodzenie Ariów-Słowian w Europie i w Lechii.....	23
1. Aryjskie cywilizacje azjatycko-europejskie.....	23
2. Cywilizacja Gobi (Wielkie Imperium Ujgur).....	24
3. Imperium Ramy.....	26
4. Badania genetyczne Ariów-Słowian.....	30
5. Ariowie-Słowianie w Lechii (Imperium Lechitów).....	33
6. Miejsca kultu Ariów-Słowian i tajemnica Łysej Góry.....	44
Rozdział II	
Ariowie-Słowianie na ziemiach Lechii.....	53
1. Lechia, państwo Lecha (Lechistan), Imperium Lechitów.....	53
2. Wielka Scytia (Scytia Europejska), Indoscytowie-Słowianie.....	62
3. Sarmacja (Sarmacja Europejska), Sarmaci-Słowianie.....	73
4. Indoscytowie Wandalowie-Słowianie.....	84
5. Indoscytowie Gotowie-Słowianie.....	97
6. Indoscytowie Hunowie-Słowianie.....	115
Rozdział III	
Słowiańscy królowie Lechii w kronikach.....	123
Kronikarze średniowieczni.....	123
1. Nakorsz Warmisz, Wojnan – IV – VIII wiek.....	123

2. Prokosz – X wiek	124
3. Miorsz – XI wiek	128
4. <i>Historia Polski</i> – anonimowa – XI wiek.....	129
5. Gall Anonim – XII wiek	129
6. Mateusz Cholewa XII wiek	130
7. Gawęł Mnich, Michał Kanclerz – XII wiek.....	130
8. Dzierzwa – XII wiek.....	131
9. Wincenty Kadłubek – XIII wiek.....	131
10. Bogułał, Baszko Godziśław Pasek – XIII wiek.....	132
11. <i>Kronika Wielkopolska</i> – anonimowa – XIII wiek.....	133
12. Jan Długosz – XV wiek.....	134
13. Marcin Bielski – XVI wiek	134
14. Aleksander Gwagnin (Alessandro Guagnini) – XVI wiek	135
15. Marcin Kromer – XVI wiek	136
16. Adrian Kochan Wolski – XVII wiek.....	137
17. Stanisław Samuel Szemiota – XVII wiek.....	137
18. Teodor Waga – XVIII wiek	138
19. Benedykt Chmielowski – XVIII wiek.....	139
Pozostali kronikarze	
20. <i>Kronika Polsko-Śląska</i> – XIII wiek	139
21. Piotr z Byczyny – XIV wiek	139
22. <i>Kronika z Lubiąża</i> – XIII wiek.....	140
23. Maciej Miechowita – XVI wiek.....	140
24. Stanisław Chwalczewski – XVI wiek	140
25. Bernard Wapowski – XVI wiek.....	140
Obraz z poczetem królów i książąt lechicko-polskich	142
Rozdział IV	
Poczet królów i książąt Lechii od XVIII wieku p.n.e. do X wieku n.e.....	145
1. Poczet królów i książąt Lechii panujących p.n.e.	146
2. Poczet królów Lechii panujących w czasach n.e.	168
Rozdział V	
Miasta, mapy, monety, bitwy, chrzest Lechii, dynastia lechicka.....	217
1. Miasta i grody słowiańskie w Lechii	217
a) Starożytne miasta, grody, osady i grobowce (megaksylony)	217
b) Wczesnośredniowieczne miasta, grody i osady	222

2. Mapy Europy i Lechii na przestrzeni wieków.....	231
a) Mapy zagraniczne o numerach 1–36, nazwy zagraniczne Lechii i jej zasięg terytorialny	231
b) Mapy autora, dotyczące budownictwa i gospodarki Lechii	246
3. Monety bite przez królów lechickich	248
4. Bitwy z udziałem Lechitów, pominięte w polskiej historiografii	255
5. Chrzest w Lechii w obrządku rzymskim i słowiańskim w IX wieku.....	260
a) Rok 845 – chrzest w obrządku rzymskim.....	260
b) Rok 874 – chrzest w obrządku słowiańskim	261
6. Starożytna dynastia Lechitów	262
Wnioski	265
Zakończenie	273
Bibliografia	281
Indeks 51 słowiańskich królów i książąt Lechii.....	289
Załączone mapy	291

Przedmowa

Drodzy Czytelnicy!

Po pierwsze. Pozwólcie mi zaprosić Was do starożytnego „świata” Lechii, czyli Polski, który istniał na naszej słowiańskiej ziemi tysiące lat temu wśród nieprzebytych borów, spływających z gór rozległych równin, krystalicznie czystych jezior i wijących się w różnym tempie większych i mniejszych rzek, gdzie według najnowszych badań genetycznych, przeprowadzonych w latach 2010–2013, mieszkał i walczył o godne przetrwanie autochtoniczny i najbardziej starożytny lud Europy: Ariowie-Prasłowianie.

Po drugie. Czy zastanawialiście się, dlaczego w publikacjach na temat historii Polski tak mało miejsca poświęca się naszym korzeniom, czyli dziejom Ariów-Słowian i naszemu słowiańskiemu krajowi – Lechii oraz jego słowiańskim władcom lechickim? Dlaczego w książce *Historia Polski* (patrz bibliografia) na 690 stron tekstu poświęca się zaledwie niecałe pół (!?) strony na wyliczenie tylko trzech (!?), władców słowiańskich? Dlaczego pozbawia się nas informacji o królach lechickich panujących w starożytnej Lechii, czyli Polsce, wybranych prawomocnie na wiecach słowiańskich?

Historia Polski nie rozpoczęła się w jakiś cudowny sposób od Mieszka I tylko dlatego, że czując się zagrożony, przyjął taktycznie, wraz z dworem, oficjalny chrzest w obrządku rzymskim około 966 roku, za co zresztą jego własny lud słowiański uznał

go za zdrajcę, a także z powodu polecenia burzenia, przy pomocy księży, społecznych bożnic, gontyn, kącín i niszczenia posągów bogów oraz wycinania słowiańskich świętych gajów i dębów.

Słowiański król Mieszko I pochodził ze starożytnej, lechickiej dynastii królewskiej i miał ojca, dziada oraz pradziada, z których każdy rządził kilkadziesiąt lat. Poza tym, według średniowiecznych źródeł, część ziem polskich została ochrzczona już wcześniej, w IX wieku, zarówno w obrządku rzymskim (845 rok), jak i w słowiańskim (874 rok) – patrz rozdział IV, pkt 2 oraz rozdział V, pkt 5.

Nie każdy zwrócił uwagę na to, że Mieszko I był słowiańskim królem lechickim, wybranym w 957 roku na prawomocnym wiecu słowiańskim, a dopiero po przyjęciu chrztu w obrządku rzymskim około 966 roku został praktycznie „zdegradowany” do rangi księcia, zależnego od hierarchii kościelnej oraz papieża, i tak był postrzegany przez władców ówczesnej chrześcijańskiej Europy.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że niniejsza publikacja dotyczy prezentacji najdawniejszych władców naszego słowiańskiego kraju Lechii, od XVIII wieku p.n.e. do X wieku n.e., przede wszystkim na podstawie zachowanych najstarszych polskich kronik historycznych oraz dostępnych kronik i opracowań zagranicznych: niemieckich, rosyjskich, angielskich, francuskich oraz hiszpańskich (patrz bibliografia).

Nadszedł już, moim zdaniem, najwyższy czas, aby w okresie wielkich przemian w rozwoju duchowym i świadomości ludzi, zarówno na świecie, jak i w Polsce, podjąć autorską próbę, delikatnie mówiąc, dopisania zapomnianej starożytnej historii słowiańskiej Polski, czyli Lechii – państwa założonego przez króla Lecha Wielkiego, Ojca Narodu, już 3700 lat temu. Kraju nazywanego na Wschodzie (Persja, Turcja) Lechistanem, tj. państwem Lecha i jego mieszkańców nazywanych Lechami lub Lechitami, tzn. rycerzami, towarzyszami broni, czyli „Comes militi” króla Lecha. Grecy z kolei nazywali Lechię Wielką

Scytią i Scytią, a ludność Scytami, Rzymianie natomiast Sarmacją i Sarmacją Europejską, a mieszkańców – Sarmatami.

Później, w trakcie rozwoju i ekspansji kraju, wykształciła się bardziej precyzyjna nazwa – Imperium Lechitów, które w okresie swej potęgi podbiło, opanowało, zhołdowało i przymierzami związało ze sobą dziesiątki plemion i ziem słowiańskich na ogromnym obszarze w dorzeczach rzek: od zachodu Renu, Wezery i Werry, Łaby i Soławy (obecnie Niemcy), Odry i Nysy Łużyckiej, następnie Wisły, Bugu, Prutu, Dniestru, Bohu i Dniepru, aż po rzekę Don i Nowogród na wschodzie (obecnie Ukraina i Rosja), oraz na północy od morza Suewskiego lub Sarmackiego (Bałtyckiego), przez tereny obecnej Polski i dalej Niziny Węgierskiej, aż po rzekę Dunaj, Morze Czarne i Morze Azowskie na południu. Natomiast u szczytu swej potęgi w VI wieku Imperium Lechitów sięgało jeszcze dalej na południe i wschód, tj. aż po morza: Adriatyckie i Kaspijskie, rzekę Wołgę i góry Ural (obecna Rosja).

Potwierdzają to również zachowane oryginalne mapy kartografów starożytnych i średniowiecznych, datowane od 700 roku p.n.e. do 887 roku n.e., których nie ma w naszych atlasach (dlaczego?), ale które prezentuję i omawiam w tej książce.

Imperium Lechitów było potężną organizacją państwowo-plemienno-rodową Słowian, której ziem nigdy nie zdołali podbić ani Persowie, ani Grecy, Rzymianie, Bizantyjczycy czy Frankowie, w tym państwo Karola Wielkiego. Były to ziemie słowiańskie od wielu tysięcy lat, zamieszkałe przez Ariów-Prasłowian, Indoscytów o głównej haplogrupie R1a1 Y-DNA. Potwierdziły to najnowsze badania genetyczne w laboratoriach naukowych w Polsce i za granicą w latach 2010–2013 (patrz rozdział I, pkt 4 i 5).

Obaliły one nieprawdziwe dogmaty i teorie historyczne, które lansowane jeszcze w XIX wieku przez zaborcę niemieckiego i jego historyków (także, niestety, części polskich) informowały o wielkich migracjach Słowian z południa Europy na obszar

Polski dopiero w połowie VI wieku i zajmujących ziemie po plemionach tzw. germańskich i celtyckich (sic). Towarzyszył temu także infantylny przekaz o pierwszym, błakającym się księciu Lechu, który miał „zagnieździć się” około 550 roku w okolicy Gniezna.

Szczególnie tutaj podkreślam, iż Ariowie-Słowianie nie musieli skądkolwiek przybywać, albowiem jako autochtoni byli na tych terenach od 10 700 lat i mieszkali u siebie „in situ”, na swoich ziemiach, w ramach wielkiej prehistorycznej Cywilizacji Gobi, a później Imperium Ramy (co dalej wyjaśniam). Natomiast w samym dorzeczu rzeki Ren zamieszkiwały także plemiona galijskie, celtyckie i normandzkie, które wymieszane dużo później z przybyszami z północy i w mniejszym stopniu ze Słowianami, utworzyły dopiero plemiona niemieckie, o całkowicie innej haplogrupie R1b1b2 Y-DNA, które powołały pierwsze państwo niemieckie dopiero w 919 roku we Fritzlarze.

Lechia, inaczej Imperium Lechitów, była pierwszym i największym organizmem państwowym Ariów-Słowian w Europie, trwającym setki lat, a nie państwo Samona, które istniało dużo później i bardzo krótko, w latach 623–658 (patrz Fredegar – bibliografia), czy państwo wielkomorawskie – funkcjonujące w latach 833–904.

Również nie było w tych czasach podziału na Słowian Zachodnich i Słowian Wschodnich, a dziesiątki ich różnych plemion zamieszkiwały wielki obszar Lechii.

Imperium Lechitów, oczywiście o różnym zasięgu terytorialnym w różnych okresach czasu, przetrwało ponad 2600 lat, od około 1800 roku p.n.e. do 840 roku n.e., kiedy upadło w rezultacie zagranicznego, geopolitycznego spisku i dokonanej zbrodni na jego władcach. Doznało upadku, z którego, pomimo czynionych prób, nigdy w pełni, na dłuższy czas, już się nie podniosło. W jego konsekwencji na początku X wieku zaczął się proces podziału Ariów-Słowian na Zachodnich i Wschodnich.

Równocześnie należy podkreślić, że na 23 zachowane średniowieczne polskie kroniki o poznanej treści, aż 13 opisuje dzieje Lechii i jej władców w okresie przed naszą erą (patrz rozdział III). Opisy te dotyczą m.in. walki Lechitów pod wodzą króla Lecha II z wojskami macedońskimi, pod wodzą zapewne młodego Aleksandra Macedońskiego na ziemiach śląskiej i krakowskiej, a także około 300 lat później – walk Lechitów i króla Lecha III z wojskami rzymskimi Juliusza Cezara w Galii i Ilirii oraz w koalicji z bratnimi Partami, Indoscytami – z wojskami rzymskimi jednego z triumwirów – Krassusa, w Syrii (patrz rozdział IV, pkt 1).

Ponadto kroniki przekazują informacje o ugodzie między Lechem III i Juliuszem Cezarem oraz zawartym pokoju między Lechią a Rzymem. Zostało to przypieczętowane małżeństwem Lecha III ze starszą siostrą Juliusza Cezara – Julią Caesaris Major, która otrzymała od brata w posagu Bawarię wraz z miastem Vindelicum (obecny Augsburg). Natomiast od męża otrzymała w prezencie ślubnym Serbię, która mu w tym czasie podlegała w ramach Imperium Lechitów (patrz rozdział IV, pkt 1, król Lech III, Ariowit).

Rodzima historiografia uznała powyższe przekazy za legendarne i bajeczne, krytykując, dyskredytując i ośmieszając niejednokrotnie samych kronikarzy. Biskupa Wincentego Kadłubka, absolwenta paryskiej Sorbony i Uniwersytetu w Bolonii, posiadacza tytułów magistra i doktora nauk, nazywa mistrzem jak szewca czy stolarza. A był on wieloletnim opiekunem, rektorem i wykładowcą na jedynym w tych czasach uniwersytecie w Polsce! Był głębokim patriotą i odszedł do zakonu, rezygnując z szacownych funkcji rektora i biskupa na własne życzenie właśnie dlatego, aby swobodnie napisać prawdziwą kronikę o starożytnych dziejach Lechitów, opierając się na jeszcze starszych kronikach i materiałach, a także, by nie być skrzepowanym hierarchią kościelną i jej ograniczeniami oraz jakąkolwiek

odpowiedzialnością. Moim zdaniem najważniejsze zdarzenia, opisywane w jego kronice, mogące wywoływać różne reakcje ówczesnych władz, inteligentnie kamuflował dialogiem „dwóch mężów znakomitych w poważnym wieku” Jana i Mateusza!

Natomiast dla Kościoła rzymskiego liczyła się tylko historia Polski od chrztu Mieszka I i jego otoczenia, około 966 roku, a nie wcześniejsza historia pogardzanego, barbarzyńskiego i pogańskiego, słowiańskiego kraju – Lechii. Widać to chociażby na przykładzie tekstu kroniki wysłannika Rzymu Galla Anonima, z jego krótkim i bardzo ubogim opisem tego słowiańskiego okresu. Chyba ze wstydu nie podpisał swojej kroniki własnym nazwiskiem. Informacje w innych kronikach również uznano za niewiarygodne i przepisywane. Nawet najobszerniejszą, najbardziej szczegółową i potwierdzoną w wielu miejscach w opracowaniach zagranicznych kronikę słowiańsko-sarmacką arcybiskupa Prokosza z X wieku uznano za podrobioną, chociaż nie było i nie ma na to nadal żadnych dowodów!

Ta przypadkowo odnaleziona kronika, wydana ostatnio w 1825 roku, wraz z dwoma komentarzami z XVI i XVIII wieku, moim zdaniem najpełniejsza, najbardziej precyzyjna i najważniejsza (!) – była po prostu zagrożeniem dla historiografii niemieckiego zaborcy i stała się przedmiotem ataków historyków niemieckich, i niektórych polskich niestety także (patrz rozdział III, pkt 2).

Kronikarze w tych czasach, niejednokrotnie biskupi, jak: Prokosz, M. Cholewa, W. Kadłubek czy Bogufał, należeli do nielicznej najwyższej wykształconej inteligencji w kraju i zarazem jego elity intelektualnej, której częstokroć poziomem nie dorównywał sam władca.

Moim zdaniem nie mamy dowodów i nie mamy prawa (czy to z przyczyn koniunkturalnych, politycznych czy religijnych) oskarżać kronikarzy o zmyślanie i pisanie nieprawdy, albowiem nie wiemy, do jakich starszych kronik i materiałów mieli

dostęp. Przecież arcybiskup Prokosz żył ponad 1000 lat temu, ale zaledwie 100 lat po tragicznych wydarzeniach w 840 roku, związanych z otruciem w czasie uczy 20 lechickich książąt, władców wszystkich dzielnic Imperium Lechitów, i jeszcze podczas panowania króla lechickiego Ziemomyśla, a także znał dobrze okresy panowania jego ojca króla Lecha X i wuja króla Wrocisława czy dziada króla Ziemowita (patrz rozdział IV, pkt 2).

Powinniśmy być dumni z tych wspaniałych, niemalże tysiącletnich i kilkusetletnich kronik, pisanych pięknym językiem staropolskim i zarazem prostym, którego styl czasami wydaje się nawet infantylny, ale najważniejsza jest ich treść oraz zasób wiedzy historycznej. Jest to niezaprzeczalnie nasze wielkie dziedzictwo narodowe, które należy hołubić i dalej badać, a także porównywać ze starymi kronikami i mapami zagranicznymi.

Poniżej prezentuję ewidentne i wspaniałe przykłady map, ze zbioru dalej omawianych 36 map (1–36), wydanych w okresie: XVI wiek do początków XX wieku (patrz rozdział V, pkt 2), a mianowicie:

- 20/francuska – „CARTE DE L' EUROPE ET DES états Barbares au VI ème Siècle, Leckhes ou Poleniens” (Mapa Europy i państw barbarzyńskich w VI wieku, Lechia (Lechy) inaczej Polanie) – pokazująca także państwo Lechów, inaczej Polan,
- 24/angielska – „Europe and the East Roman Empire, 533–600, LECHINA EMPIRE” (Europa i Imperium Wschodniorzymskie, lata 533–600, Lechickie Imperium) – pokazująca m.in. ogromne Imperium Lechitów,
- 26/niemiecka – „DAS REICH KARLS DES GROSSEN, 768–814, Ljëchen” (Królestwo Karola Wielkiego, lata 768–814, Lechia, Lechy) – pokazująca m.in. państwo Lechów (Lechię),
- 31/francuska – „EMPIRE DE CHARLEMAGNE et son démembrement au Traité de Verdun 843, Lèques” (Imperium Ka-

rola Wielkiego i jego rozbiór w traktacie z Verdun w 843 roku, Lechia, Lechy) – pokazująca także państwo Lechów (Lechię), 34/niemiecka – „Zeit der KAROLINGER, Mitte des IX. Jahrh., Lechen” (czasy Karolingów, połowa IX wieku, Lechy) – pokazująca również państwo Lechów (Lechię), 36/angielska – „THE WESTERN EMPIRE as divided 887, Lechs” (Imperium Zachodnie, jak podzielono w 887 roku, Lechia, Lechy), pokazująca także państwo Lechów (Lechię). (Powyższe opisy map, z języków: francuskiego, angielskiego i niemieckiego, tłumaczył autor).

Nic dodać, nic ująć! Było to nasze, polskie, istniejące według powyższych map już 400 lat, w okresie od VI do IX wieku, państwo Lechów, inaczej Imperium Lechitów, leżące w Europie, którego próżno szukać w naszej historiografii, podręcznikach szkolnych i akademickich czy w polskich atlasach. Dlaczego? (patrz rozdział V, pkt 2).

Informacje o państwie Lechów (Lechii) można znaleźć nie tylko na mapach, ale także w innych źródłach i opracowaniach oraz starych kronikach zagranicznych (na przykład w *Kronice Norymberskiej* w opisach już z I wieku n.e.) – jak również w językach obcych, a mianowicie w:

hiszpańskim:

Lech – Lech

Hijos de Lech – synowie Lecha, Lechy, Lechici

Estado del Lech – państwo Lecha, Lechia

angielskim:

Lech – Lech

Lechs – Lechia, Lechy, Lechici

Lekhs – Lechia, Lechy, Lechici (Vickers)

Lechina Empire – Imperium Lechitów

francuskim:

Léchon – Lech

Leckes, Leckhes, Lèques, Ljekches – Lechia, Lechy, Lechici
niemieckim:
Lecho – Lech
Lechen, Ljëchen – Lechia, Lechy, Lechici
rosyjskim:
Lach – Lech
Lachy – Lechia, Lechy, Lechici
perskim:
Leh, Lah – Lech
Lehe, Lahe – Lechy, Lechici
Lehestan, Lahestan – Lechistan, państwo Lecha (Lechów)
tureckim:
Leh – Lech
Lehi – Lechy, Lechici
Lehistan – Lechistan, państwo Lecha (Lechów)
łacińskim:
Lechici Imperii – Imperium Lechitów (Uphagen)
Lechicum Imperium – Lechickie Imperium (Uphagen)
Avillio Lescho-Awiłło Leszek, na płycie nagrobnej z I wieku n.e.
ufundowanej przez cesarza Tyberiusza Klaudiusza.

Jednym słowem winni jesteśmy większego szacunku wobec naszych średniowiecznych kronikarzy i ich kronik, a także powinniśmy się wyzbyć kompleksów wobec kronikarzy greckich, rzymskich, bizantyjskich czy europejskich, na których prawie „nabożnie” się powołujemy. Oni niejednokrotnie popełniali błędy, pisali stronnico i nieprzyjaźnie oraz nieprawdopodobne rzeczy, pomijając niewygodne tematy czy odniesione klęski!

Ponadto, analizując nasze kroniki, do których dostęp nie jest łatwy, można zauważyć, w stosunku do oryginalnych tekstów łacińskich, w ich tłumaczeniach występowanie wielu spolszczeń, przeróbek, skrótów, przeinaczeń, wyłączeń, nawet w ich tytułach, i pomijania nazw Lechia, Lechici, Imperium. Dlaczego?

Wiadomo przecież, że najwcześniejsze kroniki musiały opisywać Lechię, państwo Lechów i Lechitów, nie Polskę, której nazwa jeszcze nie istniała i nie funkcjonowała, a innymi nazwami kraju były Sarmacja, Sarmaci i królowie sarmaccy.

Jako przykład można podać obecny, oficjalny tytuł kroniki Wincentego Kadłubka: *Kronika Polska*, podczas gdy znany mi najstarszy jej tytuł brzmiał po łacinie:

Historia Chadłubkonis de initiis Lehtarum seu Polonorum, proecipuisque eorum gestis, co w tłumaczeniu na język polski znaczy: *Kadłubka historia o początkach Lechitów czyli Polaków, ich niezwykle czyny (dzieje)*. Dlaczego ktoś zmienił tytuł kroniki? Dlaczego ukrywa się nazwy Lechia, Lechici?

Na koniec tej przedmowy chciałbym wyrazić nadzieję i moje marzenie dotyczące wydania jednolitego zbioru wszystkich naszych średniowiecznych kronik w równoległej edycji łacińskiej i polskiej, w dosłownym i wiernym tłumaczeniu, z najstarszych przechowywanych w bibliotekach egzemplarzy (bez żadnych „fachowych” komentarzy) – w celu udostępnienia ich jak najszerszym kręgom naszego społeczeństwa, młodym i starszym, aby samodzielnie i osobiście wyrobili sobie zdanie co do naszej starożytnej, lechickiej państwowości. Przecież mamy jedno z najlepiej wykształconych społeczeństw w Europie!

Zbiór taki, jako skarb intelektualny i historyczne dziedzictwo kulturalne narodu polskiego, powinien być wydany na koszt państwa z okazji 3800-lecia Lechii, czyli Polski, oraz jako oddanie hołdu i szacunku wielkim starożytnym władcom lechickim. Hołdu i szacunku, którego nie omieszkał, nie bez powodu, złożyć cesarz rzymski Tyberiusz Klaudiusz w I wieku n.e. naszemu lechickiemu królowi Awiłłowi Leszkowi (opis w rozdziale IV, pkt 1).

Autor

Gdynia, styczeń 2015 roku

SŁOWIAŃSCY KRÓLOWIE LECHII

Jest to pierwsza część *Trylogii Lechickiej* na temat organizacji władzy i funkcjonowania Lechii, czyli starożytnej Polski, zwanej inaczej Imperium Lechitów, Scytią Europejską lub Sarmacją Europejską.

Na podstawie ponad 50 kronik i materiałów źródłowych, polskich i zagranicznych, oraz 36 starych map cudzoziemskich autor opracował po raz pierwszy poczet słowiańskich królów lechickich w okresie od XVIII w. p.n.e. do X w. n.e. Dokonał także opisu terytorium Lechii, jej gospodarki, handlu, budownictwa miast, grodów, portów oraz żeglugi, transportu i bitych monet lechickich, a także głównych wojen i bitew dotąd pominiętych.

Powyższe odkrycia były ściśle związane z wynikami najnowszych badań genetycznych Ariów-Słowian przeprowadzonych w laboratoriach polskich i zagranicznych w latach 2010–2013, według których my Polacy, Ariowie-Słowianie zamieszkujemy tutejsze ziemie od 10 700 lat.

Potwierdziły to również ostatnie odkrycia polskich archeologów na terenie grodów, miast, osad obronnych i grobowców, wybudowanych przed naszą erą przez naszych przodków, Ariów-Prasłowian, na terenie obecnej Polski (np. Zagórzycze – 6000 lat, Kornice – 5200, Żyglin, Browino – 4000).

ISBN 978-83-11-13875-9

9 788311 138759 >

www.ksiegarnia.bellona.pl

Nr 1011389